

= REVISTA =

= LITERARA SI STIINTIFICA =

VLASTARUL

REVISTA LICEULUI „SPIRU HARET“

APARE ODATĂ PE LUNĂ

COMITETUL DE ELEVI:

HĂRDĂU VIRGIL
MIHĂLCESCU ȘTEFAN

POPP DINU
TEODORESCU VIRGIL

Clasa VII-a

Sub conducerea d-nilor profesori: director D. FOCȘA și GEORGE MARINESCU
Redacția și Administrația: Liceul „Spiru Haret“ Sfr. Italiană, 31—București

ABONAMENTE: PE UN AN 120 LEI
A CEST NUMĂR 15 LEI

ANUL VI, No. 4

1930

SUMARUL :

1. Vânătoarea.
Hărdău Virgiliu cl. VII	5. „Sermon sur la mort“ Bosuet
analiza de Eug. Teodoru, cl. VII
2. O zi de lucru la Școala Fénelon
Marinel Vlădescu-Olt	6. Sistem (poezie)
Constantinescu M., cl. VII
3. O dorință împlinită
Dinu Roco	7. Moș Nache (schită)
Almăjeanu B., cl. VII
4. Cântecul mobilizatului (cântec
popular) comunicat de
Ioniță Dumitru, cl. VI
Sem. Nițon	8. Cesar Petrescu (studiu)
Leibovici Z.
	9. Parisul
Grigore O. Ioan, cl. V B.
	10. Recensii Virgiliu Hărdău

*Cronică științifică; Cronică Muzicală; Școlare;
Educația fizică; Jocuri.*

Tipografia LUPA, din str. Vasile Lascăr, 24 (aproape de statuia C. A. Rosetti)
lucrează tot felul de imprimări cu prețuri absolut efitine.

VANATOAREA

STUDIU CRITIC

Jean-Jaques Rousseau spune că „vânătoarea înaprște inima ca și corpul, ea obișnuște sângele la cruzimi“; Grimm zice că „nu există plăcere mai puțin demnă de o lăință cu gândire, decât vânătoarea“; Laménais afirmă că „vânătoarea este un rest de sălbatică barbarie rămasă până azi“; așa vrea să vad cine ar îndrăzni să susțină că omorirea epurilor și caprioarelor este o probă de civilizație.

La origine evident că vânătoarea era pe deplin justificată; omul trebuia să se apere de atacurile animalelor și când vegetabilele erau insuficiente se vedea forțat să recurgă la carne. Vânărea animalelor în timpurile vechi atesta victoria inteligenței asupra forței, de aceia chiar în Biblie se vorbește cu laudă și admirație despre vânători; Nemrod a vânat în fața Domnului Iisus Christos, care propovăduia blândetea.

După Homer, inventatorii vânătoriei ar fi Hercule, Perseu, Hipolyt, Castor, Pollux, Atalanta, care a omorât un înspăimântător mistreț; Orion, care îndrăsnise să provoace chiar pe zeita vânătoriei.

În orice caz Grecii erau pasionați pentru vânătoare, în special de lei, porci mistreți și cerbi, și această ocupație era patronată de doi dintre cei mai simpatici zei: Artemis și Phoebus.

Se spune că, Mitridate iubea așa de mult această ocupație, încât a petrecut 7 ani în pădure vânănd încontinuu, fără a intra în vre-un oraș sau vre-o casă. În Persia dragostea pentru vânătoare era tot atât de puternică și Cyrus scutea de impozit orașele care creșteau haite de câini pentru el.

Licurg considera arta cinegetică ca necesară pentru a forma soldați buni, lucru natural; mai curios este că și Platon o considera ca un exercițiu divin.

Romanii nu s'au lăsat mai pre jos, și cetățeni iluștri ca: Sylla, Iulius Caesar, Cicero au fost vânători de seamă.

În evul mediu cavalerii nu desbrăcau cuirasa de războiu, decât pentru a-și pune costumul de vânătoare, și adesea visătoarele castelane nu ezitau de a-i însoți, încurajându-i cu prezența și admirația lor. Carol Magnus a avut o adevărată pasiune pentru acest sport și în timpul fastuosului Ludovic XIV-lea organizarea unei vânători regale era aproape o afacere de Stat. În Italia în timpul Renașterii glorioase a artelei și a poeziei, aceiași admiratori ai versurilor sau tablourilor splendide ce răsăreau, nu disprețuiau lupta sângeroasă cu animalele sălbatice.

În Germania vânătorile se făceau cu mare pompă, și în Anglia, unde există încă privilegiul domeniilor întinse, se fac și acum vânători celebre, cu alergări, în special vânători de vulpi, care fac parte din distracțiile favorite ale nobililor fii ai Albionului.

Și noi Români datorim înfântarea principatului Moldovei, unui capriciu de vânătoare, cel puțin așa spune legenda, căci cine ar mai fi descălecat pe câmpurile Moldovei, dacă Dragoș nu s'ar fi avântat în goana sa după „zimbru aprig ca un leu“. D. Cantemir de altfel spune că „nobilii Moldoveni sunt așa de pasionați de vânătoare, încât țărani cari merg ca să-i ajute, nu mai au timp ca să lucreze pământul“, cauză care a provocat răscoale. Boerii alergând mereu prin păduri neglijau trebuințele Statului, așa că s'au luat măsuri ca să nu mai fie voie de vânătoare decât de patru ori pe an la date fixe; bineînțeles

că restricțiunea nu atingea și pe Domn, care avea voie să vâneze ori decât ori voia. Dar alăteia exemple ilustre pot scuza vânătorile de acum? Azi vânătorul ia pușca la spinare, se ascunde și așteaptă la pândă vre-un epure limid sau vre-o păsărică nevinovată, trage, victima cade și el se întoarce vesel acasă cu prada în toibă. Nu trebuie să uităm că altă viață se ducea în vechime și alte moravuri existau atunci; astăzi când omul are la îndemână atâtea mijloace de distracție nobilă, omorirea animalelor nevinovate nu mai are nici o scuză alta decât urma de barbarie ce se află încă în sufletul său. Și simte omul modern în vinele sale clocoțind pasiunea strămoșască, și-o poate satisface și pe aceasta, dar departe, la marginea pădurilor virgine, unde vânătorul ce nu va reuși să

omoare dintr'oa dată leul care, răcnind furios, își va înclășta ghiarele în gâtul său, nu va mai fi decât o simplă jucărie a fiarei sălbatice, departe în junglele din India, unde fiorosul figru face multe victime până să fie ucis; departe în pădurile Americii, unde Pielele Roșiiucid jaguarul, nu numai cu arma ci cu lasso-ul, în aruncarea căruia trebuiește atâtea abilitate.

Și numai acei ce vor avea curajul să ucidă astfel de animale, se pot mândri cu titlul de vânători; pentru ceilalți ar fi mai demn să-și ascundă această pasiune pe care un om cu judecata limpede nu o poate considera decât ca un vifiu ce nu face onoare geniului uman.

Virgiliu Hărădu
c. VII

O zi de lucru la Școala Fénelon din Paris

Un clopot cu sunet metalic, înăbușit și vechic același, ne aduce aminte că este timpul să ne sculam. Sunt orele 6 dim. aș li dorit să mai întârzie sunetul acesta, căci mi se părea că este prea de dimineață; îmi aduc însă aminte că mă aflu în internatul, unde călugării supraveghetori nu au indulgență nici pentru cei care cu greu se obișnuiesc cu severitatea unui program de internat.

Nu este timp de gândit; clopotul sună; într'o jumătate de ora toți trebuia să fim înbrăcați, apoi trecem în sala de lucru unde ne preparăm și repetăm lecțiile ce avem în cursul zilei până se fac orele 7.

La această oră ne ducem la capela condusă de un călugăr care nu uită a-și învățat matinal.

La biserică toți sunt cufundați în rugăcini. La început mi s'a părut curios, fiind ortodox, să mă închin în biserică catolică, dar fiind aceeași credință creștină, m'am recules și simțit mulțumire la auzul sunetului înalt al orgii.

După terminarea serviciului divin, cu toții trecem în sala de mâncare spre a lua micul dejun, toate acestea nu trebuie să dureze

de cât până la ora 7 jum. când intrăm în sala de studiu, unde mai lucrăm trei sferturi de oră după care avem prima recreanță care durează 15 minute de joc în curtea școlii. Este mare și încălzitoare pentru tot felul de jocuri, iar iarna când este frig tare, ceea ce se întâmplă mai rar aici în Paris, un mic loc este amenajat pentru patinaj.

Jocul consistă în diferite sporturi de origine engleză și americană de preferință; Crichel, joc cu mingi și bastoane de fier; jeu de paume, tot cu mingi pentru care se cere mai multă agilitate, shister, un joc în care jucătorul are în mână un cornet de paie împletit într'o formă specială, cu care aruncă o minge făcută din piele de bob, apoi tradiționalul foot-ball și rugby.

După terminarea acestei recreații încep orele de clasă.

Doză ore de clasă le facem cu același profesor, o oră ne predă latina iar cealaltă un din materiile respective.

Aici latina are o deosebită însemnătate, Francezii pun mare preț pe latină și o consideră de o importanță capitală. La școala Fénelon care este condusă de călugări, im-

portanța este și mai mare, călugării vorbind limba latină tot așa de curent ca limba franceză.

După terminarea celor două ore de lecție avem o jumătate oră recreație apoi reintrăm pentru trei sferturi de oră în sala de studii, unde de obicei la această oră ne facem compozițiile scrise, apoi vine ora mesei.

Masa e bună relativ, iar serviciul bun și curat fiind servit de chelneri în uniformă albă și curată.

După masă și recreație, care durează până la ora 1, intrăm iarăși în sala de studii pentru trei sferturi de oră și după o mică altă recreație, intrăm în clasă, unde iarăși avem două ore de studiu cu 2 profesori diferiți până la orele 4, când avem recreație și o mică gustare după plac.

Un voș cu pâine bună este totdeauna la dispoziția tuturor copiilor.

După recreație, intrăm în sala de studii, unde lucrăm până la ora 7 seara, preparându-ne lecțiile pentru a doua zi.

Programele de studii sunt alcătuite de fiecare școlar după cum le convine, iar în privința modului de a se predă lecțiile profesorul în timpul explicației pune diferite întrebări fiecărui elev în parte, așa că fiecare la rând este ascultat de zece de ori pe săptămână.

După fiecare ascultare dau note, care adunate săptămânal dau media la fiecare materie, apoi una generală, care, ne clasifică iar buletinul săptămânal este trimis părinților, ori unde ar locui. În caz când notele nu sunt satisfăcătoare, atunci se aplică pedeapsa cu o mare regularitate.

Cea mai obișnuită este „reținerea” adică atâtea ore de stat la școală, în timpul de Joi după amiază, Duminicile și sărbătorile legale. În timpul acestei rețineri, se pregătește materia care a fost cauza reținerii dar acest fapt se întâmplă mai rar la elevii care sunt mai mari.

După masa de seară, care se servește la ora 7 jum., urmează o jumătate de oră recreație în aceeași gălăgie și alergături după mingi, după care intrăm în sala de studii. După studii trecem în dormitor unde simțim necesitatea odihnei după o zi de lucru bine întrebuințată.

Marinel Vlădescu-Olt

O dorință împlinită

Bică Iatopol a intrat slujbaş la C. F. R. ca să aibă drept la pensie, dar sorocul acestui fapt îl întrista adânc.

Nu se putea desobișnui omul de o viață dusă aproape patruzeci de ani.

În parte a rezolvat problema. În orele de birou pleca pe drumul obișnuit, trecea pe acolo nepăsător, apoi se îndrepta spre Șosea, citea ziarul și pe urmă se pierdea într'o plictiseală înecată de amintirile slujbei. La amiază se întorcea pe același drum. Dar a descoperit că mai are ceva de făcut. Dece să aibă nevastă-sa bătaie de cap? El n'are ce face. Și după citirea ziarului, gândul îi sbura la data care-i apărea fictivă, când avea să treacă în lumea drepților.

Întâi și-a făcut testamentul apoi a început să colinde cimitirile. După multă chibzuință și-a cumpărat un loc la Pătrunjel.

Pe urmă a făcut câte o vizită tuturor ciocilor, pe care i-a aflat, și-a redactat anunțul mortuar și așa mai departe s'a îngrijit de toate.

Când după câteva luni terminase cu tot ce era în legătură cu înmormântarea, și-a reluat liniștit locul la Șosea.

În fiecare zi trecea în revistă toate amănuntele și căuta să-și imagineze realizarea lor.

Dela un timp când lua ziarul în mână se uita întâi intrigurat la morți. Se aștepta parca să se găsească și el acolo.

Privea de fiecare dată cu un fel de mândrie literile. Numele său mai apăruese în ziar, o singură dată cu litere mici și închiriate, acum zece ani cu prilejul unei avansări. Numele morților era scris cu litere mari și distincte ca ale miniștrilor.

A constatat aceasta cu o bucurie dublată de un îndreptățit regret. Păcat că el nu avea să mai fie să-și vadă numele astfel tipărit.

Într'o zi o idee simplă pe un fond umoristic îi incolți în minte: să-și dea singur anunțul mortuar. Răse cu poftă. Dar ideea aceasta îl urmări și acasă și noaptea și pe drum, pretutindeni.

In definitiv nu făcea nici un rău, își satisfăcea doar o dorință inofensivă.

Și-a recitat anunțul, l-a corectat și după oarecare ezitare l-a dus la redacție.

Toată noaptea nu a putut să doarmă. Judecata i se întunecase complet, îl chinuia o presimțire oarbă.

A plecat în zori de zi și la primul chioșc deschis a cumpărat toate numerele din ziarul acela.

A venit acasă cu răsufierea tăiată. Deschise un ziar și căzu pe un scaun într-o consternare de bucurie.

Apăruse..... Bică Iatopol, pensionar al statului.

Nevastă-sa sări speriată din pat. El îi întinse vesel ziarul. Ea făcu ochii mari și trecu nedumerită în bucătărie.

Aci servitoarea se ciorovăia cu doi necunoscuți.

— „Ascultă fă, cu noi a vorbit domnul încă de când era în viață”.

— Sărut mâna, conia am adus tot ce trebuie și pentru poimăine s'a comandat un dric cu patru cai. Rămâne ccliva. O faceți D-voastră sau tot noi?

Să liji fără grije. La noi totul se execută ireproșabil”.

Dinu Roco

Cântecul mobilizatului

Auzit dela Tudor Niță din din Novaci Vlașca

*Foate verde iasomie,
In ziua de Sân Marie
Multă lume pe drum trece,
Mulți făcăți și mulți bărbați
Vor să treacă prin Carpați,
Ca să facă fara mare,
Pân' la vechile hotare,
Și să pue împărat
Pe al nostru Ferdinand.*

*Frunză verde trei granate
Neanțale, n'ai acea parte
De-a la țară jumătate!
Multă jale lași prin sate!
Lași femei fără bărbați
Iar copiii cei mărunți
Au rămas fără părinți!*

*— Foate verde de trei peri
Măi soldat din infanterii
Un' fi-a fost soarta să mori?*

*— Sus în cârful munților
In deșeușul brazilor
In bătaia gloanțelor;
Ori în fundul văilor
De spaima obuzelor;
Ori cu capul pe vre-o piatră
Omorit de o granată!
Coptași ș-a mea nevastă!
De-o fi ea să mor îndată,
Mă cătași prin munți de piatră
Unde stau morții grămadă,
Să umbrași pe vreme rea
Pân'ce-fi da de crucea mea!
Mă cătași la Mărășești
La Soveja, ori Grozești
Prin munții Oltuzului
Pe calea Sînicului
Unde-o fi sângele gros,
Acolo am căzut eu jos!*

*Preotul nu mi-a cântat,
Clopotul nu mi a sunat,
Tămăie nu mi-a aprins.
Și radele nu m'au plâns.
Deasupra pe-al meu mormânt
Iarbă verde a răsărit
Și cu flori acoperită
Și de-asupra, sus pe cruce
Sunt trei picături de sânge,
Care-au curs din al meu piept
Chiar în ultimul moment.*

*Nu am surori, nu am frați
Sunt înconjurat de brazi,
Iar prin revărsat de zori
Se strâng păsările stol
Și mi-aduc în ciocul lor
Mânde cununi de flori,
Păsărică, țnger dulce,
Lasă-te cotea pe cruce
Și-apoi cântă-ți cântecul
Ca să-mi mângâi sufletul!*

Ioanță Dumitru
elev cl VI Sem. Nilton

„Sermon sur la Mort”

de BOSSUET

In secolul al VII-lea, după ce predica fusese plină de erudiție pedantă și când înfloriturile cele mai false ale retoricii, înlocuiau adevăratele și simplele cuvinte ale evangheliei, se evidențiază superioritatea elocinței lui Bossuet, culminantă prin una din cele mai reușite predici ale sale: „Sermon sur la mort”.

Acastă predică s'a ținut în capela Lu-vrului în fața unui auditor pe cât de nobil, pe atât de erudit. Printre el, se allau două regine: Anne d'Autriche și Marie-Thérèse. Bossuet și-a început predica bazându-se pe vizita ce o făcuse Isus Hristos prietenilor săi din Betania. Când Domnul Isus veni la surorile lui Lazăr, întreba unde s'a așezat corpul lui. I se răspunse: „Domine veni et vidi”. Din aceste simple cuvinte, cari nu sunt în evanghelie decât un strigăt de durere genul lui Bossuet a făcut să se nască un exordiu atât de majestos, pe cât de uimitor.

Este una din predicile cele mai remarcabile prin strălucirea elocinței și printr'un amestec excepțional de teologie și filozofie spirituală. Iată cum dela începutul primelor cuvinte el stăpânește atenția auditorului prin această simplă imagine a unui mormânt deschis!

„Me sera-t-il permis aujourd'hui d'ouvrir un tombeau devant la cour et des yeux si délicats; ne seront-ils point offensés par un objet si funebre?”

Urmează dezvoltând 2 puncte principale. Primul intitulat: „Josnicia omului” pe care Bossuet reușește să ne-o zugrăvească foarte amănunțit. El motivează această josnicie prin faptul că moartea va veni sigur mai timpuriu sau mai târziu, că viața noastră nu-i decât un punct nedefinit în prăpastia fără fund a timpului care ne-a precedat și a celui care va urma. Spune că viața ne este împrumutată; natura geloasă simte nevoia procreerii altor noi forme și ea cere, tocmai această viață împrumutată, pentru plămădirea altor opere.

Astfel viața omului e trecătoare ca o umbră și cum el însuși nu prezintă nici o siguranță, zadarnice sunt și lucrurile pe care le urmărește.

De câte ori, înainte de Bossuet nu s'a vorbit de această scurgere grăbită a timpului și de fragilitatea speranțelor noastre? El a știut să reînnoiască această temă uzată. El ne face atenți printr'un patetic continuu, care ține sufletul atent și forțază chiar pe cel mai indiferent să se preocupe de ultimul sau sfârșit.

Bossuet reușește să ne convingă în partea doua: „Demnitatea omului”, că dacă există ceva în noi, care scapă de stăpânirea morței și este ceva este sufletul nostru. Probe evidente a imortalității sufletului sunt descoperirile și invențiunile datorite genului omenească. Este deci, în noi o ființă care nu moare, pentrucă Dumnezeu-a făcut capabili de a găsi fericirea, chiar în moarte. Tot aici Bossuet, cu toată autoritatea dogmei catolice, proclamă singură credința ca fălmăitoare a enigmei ființei noastre. Într'un cuvânt, păcatul a deformat planul înălțat al Creatorului; deci nemuritorul și coruptibilul, spiritualul și trupescul, îngerul și animalul s'au găsit uniți în umbră.

In perorație spune că odată corpurile noastre moarte vor auzi într'o zi cuvântul lui Isus, mai bine decât Lazăr, fiindcă ele vor revia o dată, pentru a nu mai muri. Noi nu ne temem deoaarec știm bine că dacă această casă de pe pământ se va dărâma avem o altă, care ne este pregătită în cer...

Ascultătoare gândirii sale creatoare, cuvintele și întorsăturile de frază se ordonează ca prin ele însăși. Secretul perfecției adevărate între fond și formă este în însăși metoda de compoziție pe care o urmărea Bossuet. Procedul obișnuit al lui era o improvizațiune, sau cu alte cuvinte el alegea repede din Sfânta Scriptură exordiu și câteva părți atrăgătoare; pentru rest se lasă în seama inspirației momentane, care depindea și ea de dispozițiile pe care le remarca printre public.

Fondul acestor nemuritoare predici este tot Sfânta Scriptură, din care Bossuet își extrăgea hrana sufletescă. Iată fondul unde se nășteau imagini frumoase, adevărurile izbitor și accentul patetic cari reculeg sufletul din adâncimile lui.

Acest mare om, este cum am spune, sufletul secolului lui Ludovic al XIV-lea.

Eugen L. Theodoru
cl. VII

Sistem

Stele,
scilpiri de aur pe mare de-ametist,
au înfiorit
și au privit
în lacul mut și trist.
Iar alle stele mici,
— ecuatice licurici,
ca la auzul
unui miraculos cuvânt,
luna înundă
cu raza tremurată 'n undă
de vânt.
Clorotică și rece,
luna înundă
potecele, cari se grăbesc spre murte.
Acuma,
întunericul e presărat cu praful de aur
și strălucirea e prea mare.
În feerie,
doar luna se mai simte o străină.
De aceea, funerar și resemnătă,
a început să se coboare 'n zare.

Mihail I. Constantinescu
Clasa VII

MOȘ NACHE

Când mă gândesc la vremile din clasele primare, apoi din primele clase de liceu, mă cuprind o caldă strângere de inimă. Aici stăteau lângă mine, ordonate frumos: clasa I-a, a doua, a treia . . . și profesorii: fiecare urcând scările, înarmați cu cataloagele acelea, care, când se deschideau în clasă, la fiecare întorsătură de filă îmi dădea câte un fior! Parcă văd după sunetul clopoțelului trei-ând pe la clase: profesorul de Geografie, cel de Fizică, de Istorie și în urmă de tot profesorul de limba română, care acum trebuia să vie la noi: Moș Nache, cum îi ziceam noi băieții.

Urca încet scările, ținându-se de balustradă și în urma pipăia ușor zidul, ca să intre în clasă: nu vedea.

De treizeci de ani era în învățământ, făcându-și conștiincios datoria. Și acum când trebuia să se bucură de-o viață liniștită, împăcat fiind în conștiința lui că-și făcuse datoria pe deplin, fusese crunt lovit de o boală de ochi, care slărise prin a-i lua complet vederea. Viața de acum era tristă pentru el și mohorâtă, ca nopțile întunecate de toamnă.

Era mic de statură și plâpând: dar era impresionant cu fruntea lui, ușor boltită, greoaie și vesnic gârditoare și cu părul aruncat în urmă, albit și ordonat frumos, formând cea mai frumoasă a lui podoabă. Era fermecător acel cap rotund și deștept, când se ridica în sus, dar când îl vedeam ochii, văduviți de lumina zilei, căutând să răshească par'că nevăzutul și ajungându-se în depărtări, în sufletul meu se înmestecea cu dragostea și venerația o adâncă milă. Toată silința și-o dădea pentru a ne explica lecția cât mai limpede și mai însuflețit. Depunea toate ultimele picături ale sufletului său, ostentiv în apostolatul școlii. Presăra la tot momentul glume, snoave sau ne povestea cu căldură amintiri din tinerețe. Și noi toți îi sorbiam vorbele din gură și învățătura la el mergea strună, căci știa nu numai să fie bun dar și strașnic.

Când îl supăram, atunci sufletul lui scăpăra de mânie și vorbele slăbeau prin a se aștupa în răsuflări grele. Dacă ascultând compozițiile, care se citeau de băieți, ori când intra ba oral vre-un elev și era nemulțumit se scula deodată în picioare și, aprins de mânie, întreba: „deia te-a trimis tațau la școală, prostule? mănânci pâinea de pomana?”. Și după ce dicta încet cestorului să-i pună nota, ce i se cuvenea ca pedeapsă, striga apoi tare către micul neascultător ridicând un deget în sus: „la mine ai una, flăcăule!”.

Și acum, moș Nache nu mai e. S'a dus în lumea dreptilor. Chipul lui însă va trăi neuitat și luminat de dragostea și amintirea foștilor săi elevi.

Barbu Alimăjeanu, cl.VII

CEZAR PETRESCU

— STUDIU —

Fecundul și mult apreciatul nostru romancier, Cezar Petrescu este într-o ascensiune vertiginosă. Operele lui vin ca valurile unei mări furioase.

„Drumul cu plopi”, „Scrisorile unui răzeș”, „Simfonia Fantastică”, „La Paradis general”, publicat în foileton în „Adevărul Literar”, remarcabilă operă în două volume „Intunecare”, mistica „Aranca, sima lacurilor”, și în sfârșit romanul social „Calea Victoriei”.

O activitate care i-a asigurat stima noastră a tuturor. Opera lui l-a situat definitiv în rândul scriitorilor reprezentativi.

Este actualmente unul din cei mai buni cotați prozatori ai noștri. Stilul lui simplu, subțigă.

Te atrage, te pasionează, vezi, simți, vibrezi, te sbați în același timp cu eroul lui. Și în toți, par'că te vezi, te confunzi cu fiecare.

În „Intunecare”, „Radu Comșa”, eroul putem zice a două epoci, este cel mai interesant tip de roman și cel mai aproape de noi. „Intunecare” este tabloul cel mai fidel al vieții dinainte și de după război. Câtă schimbare s'a produs în viața Bucureștilor în acest interval! Această schimbare care s'a produs și în Radu Comșa dar invers proporțională. Viața atât de liniștită înainte de război, sugrumată cu totul în timpul războiului, izbucnește cu frenezie după război. Radu Comșa, tipul elegant, plin de viață și de dragoste înainte de război, patriot înflăcărat, de o sobrietate dusă până la severitate excesivă în timpul războiului, după război resemnat și plin de durere, închis în el, „Radu” cum îi zicea Luminia nu mai era cel ce-a fost odată, Radu Comșa, cu gura de odaliscă. Tăutura primită în război care îl desfigurase complet o parte a feței, l-a distrus sufleteste. Cu o parte era Radu Comșa de mai înainte, cu cealaltă era rămășița lui mizerabilă. Figura netedă și palidă arată viața cu obiceiuri patriarcale dinaintea războiului iar cealaltă hidoasă și plină de rictusuri, viața ce începuse după război. Și Radu își dă perfect seama de situația lui. Scena

este minunată, este de un realism excesiv. Sentimente de duișie te cuprind citind sbuciumul lui.

„Un necunoscut rezemat de un copac. A cerșetor un vagabond, iată ce rămăsese Radu Comșa pentru Luminia lui, dragă ca lumina ochilor. Desmădăluit, după ce rana lui sfâșiată de un spin svârle sânge negru și murdar, cu inima plină de durere se îneca, în lacul negru cu lucire blestemată”. Palpiți și simți cum par'că odată cu moartea lui, sângele piere picătură cu picătură din vinele tale.

Scenă războiului este de un realism sguđuitor. „Pe frontul de west” a lui Remarque, care a stărnit atâta valvă în toată lumea cu realismul său trivial, nu are nici o scenă care să se ridice la realismul artistic și *pin de Wilson* al lui Cezar Petrescu.

S. S. R. și Academia Română i-a premiat una din cele mai bune cărți ale lui „Scrisorile unui Răzeș”. Nuvelele cuprinse în această carte au o sensibilitate caracteristică ce nu atinge niciodată patologicul lucru care a făcut pe Italieni să-l numească „un mare geograf al sensibilității românești”. Și acum o ultimă, o supremă operă. Romanul social „Calea Victoriei”. E minunată semnificația sinuciderii prostituatei, aceia ce se svârle înaintea trenului să sfârșească cu viața mizerabilă pe care o dusesse. Era icoana vieții de mizeria a Capitalei, și lanterna anunțătoare de sbucium a celor ce venind pentru prima oară în Capitală, vad în ea simbolul fericiților nesfârșite. Vedem întreaga viață de sbucium, de petreceri, de decaență a Capitalei.

Iată-l pe Ion Ozun „Scriitor și publicist”, venit cu trenul clasa III de ascendenți în căutarea unei fericiți. Viața mizerabilă dusă de el în „Bursucăria” lui Chir Panatoli, scena, asemănătoare cu cea din „Foamea” lui Hamsun, când Ozun, nemăncat de 2 zile, fură bucată de slănină a unui biet muncitor, sunt de un realism sguđuitor. Cât de naturală și Simbolică scena finală cu „Sabina Lipan” „cea cu ochii de galos”, noi Treitori” căzută și ea într-un moment de neastampăr fresc în mocirla cleioasă a lumii bune! A la Iordan-Hagi-Jordan și Anton Mușat. Sabina lica lui Const Lipan cum îl numea Elena Lipan soția acestui întregu judecător, era sora lui Costea Lipan „rebelul familiei”

intrat în Capitala aceasta, plină de indivizi de toate categoriile, în cleștele de fier al comunismului care lace atatea ravagii.

Este ultima destramare de dureroasă și crudă expresivitate a unei familii, ce credea că va găsi în Capitala fericirea, piatra filosofală a timpului.

Viziunea lui Costea, care de la etaj unde locuia privea „viermii” ce trec pe jos și pe cei ce strivesc „viermi”. „Învăț să-i urască și pe unii și pe alții. Pe viermi fiindcă se lasă striviți pe ceilalți fiindcă strivesc”. „Iată sinteza gândurilor acestui adept al „Rosilor”.

Sunt atâtea și atâtea alte scene care fac din „Calea Victoriei” unul dintre cele mai caracteristice romane „sociale satirice”.

Toți eroii lui Cezar Petrescu, atât de diferiți în privința caracterelor sunt ființe, se mișcă respira în aerul în care respiră și tu, luptă pentru viață ca și tine biet muncitor supus cu atâtea resemnare fatalei legi a morții.

Și din acestea reose puternicul realism a lui Cezar Petrescu.

Cu toate că această operă formidabilă a lui Cezar Petrescu i-ar fi asigurat un loc de frunte în rândul romancierilor mondiali, totuși el nu ostenește, ci muncește cu aceiași râvnă. A scos în ultimul timp, în interval de o lună:

„Aranca, știma lucrurilor” și romanul social „Calea Victoriei” căruia Ion Bănuș, Tudor Arghezi, Izabela Sadoveanu i-au adus cele mai neprecupețite elogii.

Și ca încheiere voi aminti că este singurul scriitor care fiind în viață i-au fost traduse în diferite limbi ca italiana, germana, franceza și cehoslovaca multe din operele lui.

„Il Simfonia fantastica” a avut în Italia un succes demn de invidiat. Este cumna de mîr și laur ce încunună definitiv opera și numele acestui fecund autor care este Cezar Petrescu.

Zigu Leibovici

De pe alte meleaguri

PARISUL

Era ceață, umezeală, noroi, trenul încărcat mergea încet din gara de Nord, printre bătăile fătătoarea ale celor ce rămăneau. Parăseam Bucureștiul pentru o viață nouă, viața civilizației și a trepidăției veșnice, pentru Orașul lumină.

Mosorul nestăruit al sirenelor se depănă repede, și fările se perindară în fața ochilor mei auzi de lucruri noi: Ungaria, plată și monotonă, cu „Maghiarii” săi cu cisme, cu chipul tare și mustați răsufite în sus; Austria amabilă și prietenoasă, cu Tirolul înzăpezit și presărat cu „cottage” uri mistice. Elveția curată și disciplinată ca o a doua Germanie, trecută mai repede decât credeam. În sfârșit Iată Bale după care trebuia să vie Franța, țara cea veșnică fânără.

Descemsei în Paris noaptea Mișcare, zăpăceata, haos: sub lumina lăptoasă a becurilor electrice, viața își ducea mișcarea mai departe fără un pic de răgaz. După câteva zile căscând gura admirativ începusem să mă obișnuiesc cu viața intensă a mării cetăți. Pariziandul e infoddeuina grăbit și preocupat, timpul e bun! Când vezi pe cineva că merge încet, sau fără treabă, privind în dreapta și în stânga, (ca l' noi pe Calea Victoriei) nu poate fi decât un străin, lili Lateției moderne nu pot concepe așa ceva. După cum vedeți ne deosibim încă mult de sora noastră mai mare, și aceasta pe multe țărături.

În ce privește școala, vă voi istorisi prima mea zi de cursuri în franțuzește. Școala pe băncile căreia aveam să-mi tocesc coatele, se numea „Descartes” după numele marelui filosof. Cum ajunsese acolo Domnul Director, cum mic de stat, cu cioc și foarte bun, mă urcă într-o clasă și mă dădu în grija unui profesor bătrân cu părul alb care semăna cu Clemenceau și care făcea mare țărăboi când nu știa bătăieii lectia, dar totuși era bun și iubea pe Români, știa chiar să zică pe românește „noroc”! Parcă îl aud și acum strigând „o bon dieu, je grince des dents” exclamația sa favorită. Nici clasa, dar nici elevii nu prea semănau cu cei

dela București; o masă mare ca o potcoavă în centrul căreia ședea profesorul și de jur împrejur elevii, abia vre-o 15 la număr. După ce mă descusu bine, profesorul îmi arătă un loc liber pe care îl ocupai timid. În ciuda lecției care trebuia să fi fost foarte interesantă, judecând, după gesturile și animația profesorului, toate privirile mă stredeleau.

Mulți mă măsurau cu curiozitate, căci nu mai avuseseră ocazia să vază vre un Român, dar unii mă priveau cam cu dispreț, căci pentru ei, alții mai târziu, nu eram decât „un sale mète-ue” adică un străin care vine să trăiască pe spinarea Francezilor. În recreație alții multe, Pe profesorul nostru îl chema Monsieur Bernard, dar ștăngării îl porecliseră Coco Bernard, și era de fel din insula l'reunion tocmai în Oceanul indian. Școala noastră era continuarea unei școli vechi de preoți dela Arceuil. Dar trebuia să-mi plătesc tributul de nou venit și o ploaie de întrebări care mai de care mai hazii, biroce, se abătura asupra mea și mai ales din partea celor mici. Ce limbă se vorbește în România, rusește sau nemțește? România e mai mare decât Franța? Sau unde vine țara mea și cu cine a tinut în război, erau întrebări curente. Câte unii mă răsărit care cunoscuse vre un Român, mă întrebă foarte convins: îl cunoști pe D-I Ionescu? Atunci îi răspundeam invariabil că în România sunt tot atâți Ionești și Popești, căți Durand și Dupont sunt în Franța.

În ce privește învățătura iată principalele sale caracteristice: Cultură generală mai redusă dar cât se poate de aprofundată. Limitarea cunoștințelor numai asupra Franței.

Libertatea elevului în alegerea limbilor străine pe care le va studia.

Și în deosebi specializarea, care stă la baza învățământului francez. Incontestabil că această specializarea este în raportul cel mai strâns cu civilizația. La noi în România când vom ajunge la același grad de progres ca țările apusene, desigur că vom recurge la același principiu, dar până atunci cultura generală mai întinsă pe care o primim în liceele noastre este cât se poate de nimerită și de folositoare. În re-

zumat, instrucțiunea franceză și cea română, cu toate că sunt întemeiate pe baze latine, se diferențiază simțitor prin sistemele întrebuintate. Ambele însă sunt bune pentru țările în care sunt hărăzite să și împlinescă marea lor menire

Grigore O. Ioan, Cl. V. B.

Recensii

Acțiunea D-lui prof. G. Marinescu de a publica studii asupra genurilor literare, din punct de vedere estetic-literar, și a ne face cunoscute operele și scrierile de valoare din literatura română este cât se poate de bine venită și foarte folositoare. Fiecarui gen îi consacră o monografie.

I) Primalul studiu e „Pastelul în literatura română”, în care se descrie fazele de dezvoltare ale pastelului. Începe cu H. Rădulescu și termină cu C. Moldoveanu pastelul contemporan nouă. Fiecare poet ne e înfățișat cu caracteristica lui.

Pastelul a ramas la vechea lui concepție, puși îl găsiindu-se cari să-i aduca o notă de originalitate.

II) „Nuveleștii Români” al II-lea studiu al prof. G. Marinescu, cuprinde curentele cari au dus la dezvoltarea navelii în literatura română și influențele ce le-au suferit scriitorii. Astfel vorbește despre „Curentul jurnalist” din sec. XIX lea și noul curent din sec. XX lea.

III) Al III-lea studiu „Criticii Români” conceput după același plan vorbește despre începuturile criticii, speciile ei și reprezentanții lor în literatura noastră.

Aceste studii au mare valoare, în acest timp, când studii amănunțite asupra genurilor literare sunt prea puține. Sunt folositoare atât candidaților la bacalaureat cât și elevilor de liceu din ultimii ani, car vor să aibă o bază solidă în ceace privește literatura română.

Virgiliu Hărdău

Materie, Energie, Ether

Sir S. I. Thomson

...Materia, este partea constitutivă a pământului, a soarelui, a stelelor, materia pe care chimistul o studiază și pe care o poate simboliza printr-o formulă; această materie, cu toate acestea, nu reprezintă decât o infimă părțică din univers.

Materia nu formează decât niște mici insule într-un ocean de ether, substanță care umple tot universul.

Etherul nu este o creație imaginară a spiritului filozofic speculativ, ci este un ce tot așa de esențial ca și aerul pe care îl respirăm. Să nu uităm că faptul existenței noastre pe acest pământ nu se bazează pe propriile noastre mijloace; noi depindem din moment în moment de ceea ce trimite soarele și numai grație mediului numit ether, darurile soarelui ajung până la noi.

Soarele nu dă numai ziua și noaptea, primăvara și vara; toată activitatea omenescă se datorește, energiei solare, immagazinată în carbune, căderi de apă și alimente. Putem să ne facem o idee de importanța subsidiilor primite dela soare, remarcând cantitatea de căldură primite de pământ.

Când soarele e sus și cerul e senin aceasta ar fi după măsurătorile lui Langley, de aproape 17.000 C. V. de hectar. Chiar dacă inginerii noștri nu au găsit încă mijlocul de a utiliza această enormă provizie de forță, nu mă îndos decol că vor reuși în viitor; și când tot combustibilul, va fi epuizat, când energia furnizată de apă va

deveni insuficientă, putem spune că în soare, va fi sursa de unde omenirea își va lua energia necesară activității ei. La această epocă, marile noastre centre industriale, vor fi poate transportate în deșerturile arzătoare ale Saharei și atunci valoarea pământului se va determina după capacitatea de a primi mașinile destinate a căpăta energia solară.

Această energie solară, din momentul părăsirii soarelui până în momentul când atinge pământul, trebuie să străbată un întreg spațiu. Acest spațiu trebuie să conțină ceva care: în primul rând să fie capabil să immagazineze energie, deasemenea ca și materia ordinară, apoi, să poată transporta cu o viteză considerabilă energia care însoțește lumina și căldura și înfine, să poată pune în joc forțele enorme, necesare menținerii în mișcare a pământului, în jurul soarelui și a lunii, în jurul pământului.

Studiul acestei substanțe care se găsește pretutindeni poate alcătui cea mai atractivă și mai importantă sarcină a fizicianului modern.

După teoria electro-magnetică a luminei, astăzi universal acceptată, energia furnizată pământului traversează etherul sub formă de unde electrice; aceasta spune, că toată energia de care dispunem a fost odată în stare de energie electrică. Etherul, constituie deci sediul forțelor electrice și magnetice. Noi cunoaștem grație marelui om de știință, Maxwell, fondatorul și inspiratorul teoriei electrice moderne, chiar ecuațiile care exprimă relația între aceste forțe. Etherul este dens sau ușor?

Care e structura lui? Iată chestiuni ce se impun actualmente.

Când lumina cade pe un corp și este absorbită de acesta, corpul primește o pulsație dirijată în sensul propagării undeii luminoase și dacă acest corp este susceptibil de a se deplasa, el este pus în mișcare de lumină.

Există însă un principiu fundamental în Dyanamică, enunțându-se în felul următor: Când un corp este pus în mișcare într-o direcție oarecare, sau cum se zice în Dinamică, primește o cantitate de mișcare relativă la acea direcție, o altă masă trebuie să piardă aceeași cantitate de mișcare; cu alte cuvinte, acest principiu afirmă că în univers, cantitatea de mișcare repartizată este constantă. Astfel când un corp este împins înainte de lumină, un oarecare alt sistem trebuie să piardă cantitatea de mișcare absorbită de corp. Și într'adevăr unicul sistem care se prezintă este unda luminoasă care a lovit corpul; de aci rezultă că, unda posedă o oarecare cantitate de mișcare în direcția propagării sale. Concluzem deci, că în ether, deaslungul căruia unda trece, există o masă în mișcare cu viteza luminei. Experiențele efectuate asupra presiunii produse de lumină, ne permit să calculăm această masă și într'adevăr găsim că pentru un kilometru cub de ether, transmisiind o intensitate luminoasă egală cu aceea a luminei solare, la suprafața pământului, masa în mișcare este aproape 50 de milionimi de gram. Nu trebuie să confundăm această masă cu masa unui kilometru cub de ether aceasta este numai fracțiunea masei intrate în mișcare prin faptul trecerii luminei; cea mai mare parte nu este turburată de această trecere. Ori după teoria electro-magnetică a luminei, o undă luminoasă poate fi considerată ca formată din fascicule de linii de forță electrică, deplasându-se cu viteza luminei și dacă judecăm lucrurile din acest punct de vedere, putem arăta că pe centimetru cub, masa de ether antrenată, este proporțională cu cantitatea de energie a acestor linii de forță electrică, împărțită prin patratul vitezei luminei.

Cu toate că aceste linii de forță electrică turbură puțin ether, cantitatea transportată fiind chiar în câmpurile electrice cele mai intense, au turbură decât o infimă fracțiune din etherul inconjurător. Aceasta o probează o experiență făcută de Oliver Lodge în care lumina traversează un câmp electric în mișcare rapidă. În cazul când câmpul electric ar fi pus în mișcare totalitatea etherului, viteza luminei trebuia să crească odată cu viteza câmpului electric. Inșă nici o creștere nu a putut fi observată cu toate că aceasta ar fi fost înregistrată odată ce se urca la a mia parte din valoarea câmpului.

(va urma) în românește de A. Beldie

O uriașă uzină

Hydro-electrică

Este actuale în construcție pe râul Tennessee în provincia cu același nume dela nordul Carolinei (America de Nord). Instalarea acestei uzinei necesită cheltuieli de 125 milioane dolari.

Lucrările întreprinse s'ib controlul financiar al lui „Aluminium Company of America” au în vedere mai întâiu construirea a 8 bazine ale căror ape indiguite ne vor furniza o cantitate de energie superioară celeia furnizată de cascadele Niagara.

Șase orașele și numeroase sate vor trebui să dispară în urma schimbării nivelului apelor râului Tennessee. Aceste modificări vor atinge șoselele și drumurile de fer din acea regiune ceea ce mai aduce o cheltuală suplimentară de 70.000 dolari.

colțul galeniștilor

Prepararea galenei

(SULFURA DE PLUMB)

Se ia o hârtie în care se amestecă floare de sulf cu pilitura de plumb (în aceeași cantitate).

Se toarnă tot amestecul într-o eprubetă și se încălzește până la topirea plumbului. Se naște un corp moale, negricios, cu străluciri metalice. E galena. Se lasă să se întărească și se sparge epurbeta luând galena.

Galena se sparge în bucăți și se pune la detector.

Pascalovici H. Ernest
Clasa IV-a A.
(din „Cunoștințe folositoare”)

Opera Română

„Boris Godunov” cu Feodor Chaliapin

În fața unei săli cum nu a mai văzut nici un teatru din București până azi, a avut loc în seara de 14 Ianuarie unul din cele mai interesante spectacole ale acestei stagiuni.

Între altele, cine a asistat la acest spectacol a fost profund impresionat de geniala interpretare dată de Chaliapin rolului titular din Boris Godunov.

Afară de calitatea glasului, care l'a consacrat ca cel mai mare cântăreț al epocii, Chaliapin este și un mare actor. Este desigur unul din cei mai mari tragedieni ai timpului. Desigur rolul lui Boris nu s'a îngăduit să-și arate toate calitățile vocale în deplina lor măsură.

Am avut ocazia să stau de vorbă cu acest mare artist. El singur mi-a declarat, că insistă mai mult asupra laturii dramatice a rolului, utilizând muzica numai pentru crearea atmosferei dramatice. Este un rol, care trebuie mai mult jucat, decât cântat.

Încă din primele momente ale apariției lui în „tabloul înconștient”, Chaliapin ne-a înălțat contrastul dintre altitudinea majestuoasă a Țarului și chinurile omului cu conștiința încărcată, iar în tabloul al V-lea pe Țarul cuprins de groaznice remușcări, urmări pretutindeni de vedeniile copiilor ucși.

Toată gama resurselor sale ne-a arătat-o în tabloul final al morții. Intrucât pe Țarul muribund, Chaliapin ne-a redătat un chip dezăvârșit lupta dintre moarte și viață de a trăi, de a stăpâni din nou.

Câteva schimbări de regie au înrăurit favorabil asupra realizării scenice a spectacolului.

D-l Alfred Alessandrescu a condus spectacolul cu precizie și cu un mare simț artistic.

A fost în general un spectacol memorabil pentru „Opera Română”.

Publicul nu s'a încumetat să părăsească sala, reclamând pe Chaliapin de nenumerate ori la rampă și pregătindu-i chiar la epice o manifestație grandioasă.

Primul concert Strawinsky 12 II 1930

După o celebritate ca Chaliapin, ne-a fost dat să auzim o altă personalitate muzicală, pe celebrul compozitor revoluționar Igor Strawinsky. Acesta de la debutul său și până astăzi, a răsturnat tradiția muzicii clasice, dându-i un stil cubist, ultra modern, de multe ori cam exagerat, cum de exemplu este concertul pentru pian și orchestră, „Capricio” care a fost executat de însuși compozitorul ca solist. Acest „Capricio” intr'adevăr capricios, este produs din contopirea instrumentelor de coardă cu a celor de suflat, cântând și izbucnind uneori să ne dea o vagă impresie a unui fox-trot.

La recepția concertului a contribuit maestrul Georgescu care a condus cu înțelegere „Paștele rusesc” de Rimsky Korsakow, „Simfonia patetică” de Techa kowsky și „Pasărea de Foc” a lui Strawinsky.

Publicul a ovacionat îndelung pe cei doi maștri și orchestra care a contribuit la înconștientarea succesului.

Al doilea concert Strawinsky 16 II 1930

La acest concert Strawinsky ni s'a înfățișat ca ditiilor dirijând numai din operele sale: „Simfonia I, Feux d'artifice, Scherzo fantastic și Petrouchka”.

„Simfonia, în „Mibemol” (opera de debut a compozitorului) păstrează în pereții partiturii sale influența lui Korsakow (fostul lui profesor) și mai ales a lui Glasunow. În această simfonie ca și în „Scherzo fantastic” compozitorul ucșază de un limbaj internațional asemănător limbii „Esperanto”.

Însă dintre bucățile cele mai interesante a fost „Feux d'artifice”, a cărui execuțiune are darul să ne ofere o priveliște bogată în imagini pe care titlul cu greu ne-o exprimă. Contactul cu pământul natal s'a observat în baletul „Petrouchka”. Ca și baletul „Pasărea de foc” și „Sfințita primăverii” Petrouchka este străbătută de o muzică barbară și primitivă caracteristică Rușilor și care îl oglindește pe Igor Strawinsky.

Eug. Trancu Iași

Școlare

Surmenajul școlar

Comisiunea contra surmenajului școlar din Franța s'a adunat de curând la Ministerul Instrucțiunii publice din Paris sub președinția D-lui Victor Bérard spre a audia pe D-na Curie. Domnia Sa a arătat urgența necesitate a remedierii surmenajului ce apăsă asupra întregii tinerimi franceze și mai ales asupra elevilor din colegii și licee.

Doamna Curie reclamă un prompt și solidă efort pentru ușurarea acestor elevi, micșorând numărul orelor de clasă și micșorând numărul lucrărilor de simplă copie și a temelor de făcut acasă. Domnia Sa arată că este posibil, ușor chiar, de a suprima în unele programe științifice, istorice sau literare, tot ce este simplă curiozitate sau amănunțit inutil, din potrivă, dând importanță vederilor generale de ansamblu, și urmărind astfel o rațională cultură a spiritului.

D-na Curie emite părerea că o reformă în acest sens al manualelor școlare trebuie să intervie cu toată rapiditatea. Domnia Sa mai insistă și asupra importanței numărului de elevi dintr'o clasă socotind acest număr la maximum 30.

Activitatea Extra-Școlară

Societatea de Educație Fizică „Flacăra-Spiru-Haret”

În ședința din 20 Februarie ținută sub președinția D-nului D. Focșa, s'a ales următorul comitet pe anul 1929—30.

I.
Societatea e pusă sub înaltul patronaj al M. S. Regelui Mihai I.

II.
Membrii de Onoare: Ministrul Instrucțiunii, Ministrul de Interne, Ministrul Armatei, Ministrul Sănătății și Asistenței Sociale.

III.
Consiliul protector format din: Eforia liceului, Municipiul, O. N. E. F., Casa Școlarelor, F. S. S. R., Directoratul regional, Federațiunea Română de Gimnastică.

Comitetul Administrativ.
Președinte: D-nul D. Focșa, directorul liceului.

Vice-președinți: Al. Argeșiu și Djuvara I. cl. VII.

Casier General: Moțoi I. cl. VII.
Secretar: Erbiceanu C. cl. VI-a A.

Censori: Cesianu R. cl. VII.
Popp D. cl. VII.

Membrii consilieri: P. Popescu (prof. lic. și supra cenzori) Gh. Marinescu

Monitori: Lăzărescu, Ioanățescu, Zotta, Sarian, cl. VI-a A.
Haneg Radu, Kundaagian A. cl. V-a A.

<i>Casteri de clase:</i>	Nonițescu Vlad	cl. VI-a A
	Rădulescu M.	cl. VI-a B
	Teodorescu	" V-a A
	Culina S.	" V-a B
	Negrea S.	" IV-a A
	Iosif N.	" IV-a B
	Bărcănuș P.	" III-a A
	Teodoreanu Al.	" III-a B
	Iotșu	" II-a A
	Vetra Gh.	" II-a B
	Romnicănu	" I-a A
	Oancea	" I-a B

Director: P. Tănăsescu, profesor de Educație Fizică al Liceului

Societatea de Ed. Fizică „Flacăra Spiu Hareș”, pentru propagarea jocului național oina, va organiza la sfârșitul anului un concurs între clasele A și B, pentru emularea echipelor, pune la concurs 6 statuete. În numărul viitor al „Vlăstarului” se va publica regulamentul concursului.

Cu venirea lui Martie, membrii societății, vor începe ședințele de tragere la fișă, pentru care sunt invitați a-și face fiecare pe o hârtie de desen patrată cu latura de 0,30 m. un punct negru cu diametrul de 3 cm. și 2 cerceți concentrici punând cu raza de 7 cm. și al doilea de 15 cm. tangente pe latură.

În vederea serbărilor și concursurilor anuale inter-scolare de ed. fizică Minist. Instrucțiunii în cursul lunilor Ianuarie și Februarie, a convocat în conferință pe toți profesorii și profesoarele din capitală. După expunerile făcute s'a hotărât ca aceste serbări cu caracter patriotic și național, zile de armonie, solidăritate și înfrățire sufletescă, pentru elevii școlilor noastre, să se facă cu un fast deosebit la stadionul O. N. E. F. în ziua de Duminică 23 Maiu. Dimineața concursurile de atletică vor începe, balotajele reprezentative ale liceelor și după masa coteștilor, ansamblul școlilor de băieți și de fete și producțiunile speciale.

Serbară va consta din:
1) Exerciții libere ritmice. Ansamblul școlilor de băieți.

- 2) Exerciții libere ritmice. Ansamblul școlilor de fete.
3) Producțiunile individuale ale școlilor de băieți și fete.
4) Concursul atletic va consta din 3 probe:
a) ștafeta 8x60m,
b) sărituri în lungime cu elan.
c) aruncarea greutății, 5 kg. (încercări cu ambele mâini).

Concursul inter școlar anual din capitală al jocului național „Oina” pentru cupa „României Mari” a Minist. Instrucțiunii și cupa de aur „Stelian Popescu” a Ziarului „Universul” s'a fixat în zilele de 4, 10, 11 și 15 Maiu; iar concursul general pe țară la Iași la 1 și 2 Iunie.

Jocul Național „OINA”

În vederea formării și pregătirii echipei reprezentative al liceului nostru, pentru concursul inter-scolar, al jocului național „Oina” organizat de Onor Minister al Instrucțiunii pentru Cupa „României Mari”, precum și Cupa de aur „Stelian Popescu” al ziarului „Universul” și în vederea concursurilor cu premii, interclase, al liceului nostru, ce se vor ține la finele anului, D-I Profesor P. Tănăsescu împreună cu D-I subdirector al liceului, au organizat în ziua de Duminică 3 Noembrie 1929, orele 8—12 dimineața, meciuri amicale și de antrenament interclase cu următoarele rezultate:

Cl. VI A cu VI B cu rezultatul A 0 B 4
V A cu V B balotaj 4 la 4
IV A cu IV B balotaj 4 la 4
III A cu III B 4 cu 2
II A cu II B balotaj 3 la 3
I A cu I B balotaj 2 cu 2.

Cu venirea primăverii, antrenamentele vor începe, balotajele se vor clarifica și vom începe provocări de meciuri interlice și interclase cu școlile din capitală. Deei dragi elevi, pentru prestigiul și onoarea liceului și pentru sănătatea voastră, la lucru, la antrenament.

Cuvinte Incrucșate PETRE IPIRESCU

Orizontal. — 1. Nume de persoană. — 5. Cuvânt cu care se termină adeseori Basmele lui Ispirescu. — 6. Cereb în pădurile Nordului. — 7. Foarte (iron) — 11. Arbust. — 12. Varietate de pom. — 14. Oraș (Lat.) — 16. Duice (359) — 19. Pers. Mith. — 20. Dealuri în Abisinia. — 22. Gândac. — 23. Să crute. — 24. 3 Lit. din „Urmași” — 29. Ulei la Vopsit. — 30. Farnoul care a dat ordin Fenicienilor să înconjure Azuca. — 31. Peninsula. — 32. Vechii Greci. — 35. Verb la prezent. — 28. De două ori. — 36. Intrebuintați. — 37. Hoți (fig.) — 38. Rea (fig.) — 39. Părțile pântecului. — 41. Numele a mai multor oameni înțelepți ai Franței. — 42. Duci! — 44. Morleu. — 45. Goale (fig.) —

46. Nume bărbătesc. — 47. Se găsește. — 48. Animal. — 49. Părțile pântecului. — 51. Pronume. — 53. Om diformat — 54. Animale. — 55. Pronume. — 56. Relație.

Vertical. — 1. Salutare (rom.) — 2. Se găsește! — 3. Insula în Oc. Atlantic. — 4. Pronume. — 5. Notă muzicală. — 7. În producție — 8. Fam de plante — 9. Champion. — 10. Nor (Mold.) — 12. Gândire joasă (fig.) — 13. A studia o crimă. — 15. Opera de căpetenie a lui Ispirescu. — 16. Negăție. — 17. Numeral. — 18. Poltim. — 21. Cei ce se „sicanează”. — 11. Opere literare — 25. O literă cu serbărie. — 27. Mărăcine — 31. Miel (Mold) — 32. Ajunge! — 33. Intovărașat în afaceri — 34. în acest loc. — 47. Se găsește. — 50. Alifie de răni. — 51. Pronume — 52. Oraș vestit. — 54. În corpul oricărei viații. — 55. Notă muzicală. — 56. Conjucție — 57. Pronume.

Trăian Popescu
IV. B.

Soluția problemei 1-a din No. 3

Descompunem fiecare termen al expresiei în factori:
 $14n^2 = 2 \cdot 7n \cdot n$
 $16an = 4n \cdot 4a$
 $16an = 4n \cdot 4a$

$5a^2 = a^2 + 4a^2$
Grupăm acești factori astfel ca să putem scoate pătratul perfect:
 $4n^2 + 4an + a^2 + 4a^2 = (2n+a)^2 + 4a^2$
De unde scotem pătratele perfecte:
 $(2n+a)^2 + (3n+2a)^2 + n^2$

Răspunsul:
 $(2n+a)^2 + (3n+2a)^2 + n^2$

Mihail Cioc
cl. V-a A

X Joc triunchiu

X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X

Vertical la fel

Joc triunchiu

X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X
 X X X X X X X X X X X X

Vertical la fel.

Tară în Europa
 Oraș în România
 Șei (la Arabi)
 Vechicul
 Plantă
 Vocală

Rainu A. Nicolae
 cl. III B.

Activitatea extra-scolară (urmare)

Federațiunea Română de Gimnastică, care face parte din federațiunea internațională, este invitată anul acesta la:

- 1). Alger; în vacanța Paștelui cu ocazia celei de a 52-a serbare federală Franceză.
- 2). Liège; 7-9 Iunie la serbările federale și concursurile internaționale.
- 3). Luxemburg; 5-14 Iulie, cu ocazia celei de a 28-a serbări federale Luxemburgheze.
- 4). Charlesville; 9-11 August, cu ocazia celei de a 11-a serbări federale națională și internațională feminină.
- 5). Anvers; 14 August, cu ocazia serbărilor federale belgiene.

Direcțiunea
 „Flacăra Spiru-Haret”

Deslegările jocurilor

Vlăstarului No. 3

I.

Cl. I-a A. — Goldstein F. Manolescu M. Georgescu Al. Hasan Gh. Dragomirescu-Baranga Al. Farahy H. Angelescu C. Coffler H. Berceanu N. Anastasiu G. Manoil Dinu și Lazărescu Ș.

Cl. I-a B. — Peneian E. Niculescu I. Rosenstein J. Rosenblum J. Ștefănescu Th. Vlădescu Al. Sanft Silviu, Teodoru M. Simionescu Ioan, Spanilii P. Popescu I. Miu Gh. Vasiliu V. Marian Gh. Schrager M. Solavici M. și Sterian D.

Cl. II-a B. — Stoienescu Crișan, Nakeașan Kricor, Nicoară I. Pop Mircea, Vasilescu-Popescu C. Paunescu Șt. și Săiu A.

Cl. III-a A. — Bărzeanu P. și Bischoff S.

Cl. III-a B. — Lenthold U. Ștefănescu S. Istrătescu A. Tărtău P. Toma I. Vulpe D. Tudor V. Teodorescu Șt. Nicolaescu Gh. Petre N. Rainu N. Mateescu A. Schauer H. Kohl S. Morțun V. Schildkraut M. Sanft T. Nicolae P. Mălăescu I. Witzling A. și Muștescu N.

Cl. IV-a A. — Dragomirescu Șt. Pascalovici I. și Lazărescu M.

Cl. IV-a B. — Medrihau C. Ionescu E. Didescu I. Hartner A. Ciobanu S. Popescu T. Sufin I. Anastasiu V. Dudlian Nubar, Petrescu C. Panciu O. și Lahovary M.

Seminarul Nifon cl. VII-a. — Vătășescu I. și Marin Teodor.

Inst. Pompilian. — Lazăr Elena, Radu Eugenia și Elena. Gherman Aurora, Livezeanu R. Ranetescu Elena.

II.

Au deslegat șarada și jocul triunchiu: Moscuna O. Vital H. II-a B. Stăicu M. I. B. și Peretz Al. III-a B.

Se vor da trei premii pentru seria I. Unul pentru seria II-a. Unul pentru probleme. Tragera premiilor va avea loc în cl. VII în ziua de Sâmbătă 22 a.c. în recreația de la 10.

